BIULETYN
Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego

Warszawa, 25 września 1952 r. Nr 12 (19) Poz. 83 — 87

TREŚĆ:

83.

ZARZĄDZENIE Nr 195 MINISTRA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

z dnia 28 sierpnia 1952 r.

w sprawie sieci magazynowej.

W celu ujednolicenia organizacji magazynów, wprowadzenia jednolitego trybu postępowania przy ich zakładaniu i likwidacji oraz dla usprawnienia obrotu materiałowego w budownictwie przemysłowym, zarządzam, co następuje:

§ 1. Przy organizowaniu baz materiałowych oraz magazynów w ramach zjednoczeń (przedsiębiorstw) budowlano-montażowych i równorzędnych jednostek, wchodzących w skład resortu budownictwa przemysłowego, należy stosować się do instrukcji i wytycznych, stanowiących załączniki Nr 1 i 2 do niniejszego zarządzenia.

§ 2. Zjednoczenia (przedsiębiorstwa) w terminie do dnia 1 października 1952 r.:

1. zaprowadzą ewidencję wszystkich magazynów, które służą do stałego lub sezonowego magazynowania materiałów i są zobowiązane do udokumentowania przychodów i rozchodów oraz ewidencjonowania obrotów materiałowych;

2. sprawdzą i ustalą celowość ich utrzymywania;

3. w wypadku potrzeby wprowadzenia zmian, przygotują należycie umotywowane wnioski;

4. nadeślą w terminie do dnia 15 października 1952 r. do nadrzędnych centralnych zarządów materiał, o którym mowa w p. 1 — 3.

§ 3. Centralne zarządy w terminie do dnia 15 listopada 1952 r.:

1. przeanalizują materiał, ilustrujący obecny stan magazynów;

2. sprawdzą słuszność i celowość przedłożonych przez zjednoczenia (przedsiębiorstwa) wniosków i w porozumieniu z Centralnym Zarządem Zaopatrzenia wydadzą decyzje:

akceptujące istniejący stan,
zalecające przeprowadzenie niezbędnych zmian,
polecające likwidację zbędnych magazynów.

§ 4. W razie decyzji, zalecającej budowę nowych obiektów zjednoczenia (przedsiębiorstwa) zobowiązane są:

1. w stosunku do baz materiałowych zjednoczeń (przedsiębiorstw) i zarządów budowlanych, stanowiących inwestycje własne:

a) uzyskać od właściwych władz lokalizację ogólną i szczegółową dla zamierzonej inwestycji;
b) uzyskać dokumentację prawną terenu — nieruchomości, na której inwestycja ma być zlokalizowana;
c) opracować niezbędną dokumentację techniczną i uzyskać jej zatwierdzenie w myśl obowiązujących przepisów;
d) złożyć we właściwym okresie konstrukcji planu inwestycyjnego poprzez centralny zarząd — do Departamentu Inwestycji Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego należycie uzasadniony wniosek inwestycyjny o włączenie inwestycji do planu.

2) w stosunku do magazynów na budowach realizowanych w ciężar limitu inwestycyjnego zleceniodawcy:

a) wyznaczyć na poszczególnych budujących się obiektach właściwe na ten cel miejsca;
b) określić ich typ, wielkość oraz wyposażenie i
c) o powziętych decyzjach poinformować nadrzędny centralny zarząd, podając szczegóły, plany i szkice.

§ 5. Zarządzenie niniejsze nie narusza postanowień zawartych w zarządzeniu Ministra Budownictwa Przemysłowego Nr 99 z dnia 9 lipca 1951 r. w sprawie uproszczenia zasad sporządzenia dokumentacji technicznej (Biul. Min. Bud. Przem. Nr 1, poz. 35).

§ 6. Zjednoczenia (przedsiębiorstwa) w terminie 1 miesiąca od daty wejścia w życie niniejszego zarządzenia opracują szczegółowe wewnętrzne regulaminy, ustalające obowiązki i kompetencje oraz zakres odpowiedzialności poszczególnych komórek organizacyjnych za nieprzestrzeganie postanowień niniejszego zarządzenia.

§ 7. Ogólny nadzór nad wykonywaniem postanowień niniejszego zarządzenia powierza się Centralnemu Zarządowi Zaopatrzenia.

§ 8. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 września 1952 r.

w/z MINISTRA

Inż. St. Pietrusiewicz
Podsekretarz Stanu

Załącznik Nr 1 do zarządzenia Ministra Budownictwa Przemysłowego Nr 195 z dnia 28 sierpnia 1952 r.

INSTRUKCJA

w sprawie organizacji i trybu postępowania przy zakładaniu, prowadzeniu oraz likwidacji magazynów.

§ 1. Magazyny, wchodzące w skład sieci magazynowej budownictwa przemysłowego dzielą się w sposób następujący:

1. magazyny w bezpośredniej dyspozycji służby zaopatrzenia, a mianowicie:

a) bazy materiałowe zjednoczeń (przedsiębiorstw),

b) bazy materiałowe zarządów budowlanych;

2. magazyny produkcyjne, podległe kierownictwom jednostek, przy których stnieją, a więc:

a) magazyny na budowach względnie przy odcinkach budowlanych,

b) magazyny przy zakładach produkcji pomocniczej,

c) magazyny przy jednostkach usługowych.

§ 2. 1. Bazy materiałowe zjednoczeń i zarządów budowlanych są przeznaczone dla prawidłowego odbioru, przechowywania i wydawania materiałów budowlanych, przeznaczonych na budowę obiektów znajdujących się w ich zasięgu, które z jakichkolwiek uzasadnionych względów (ekonomicznych lub transportowych) nie powinny lub nie mogą być dostarczane na budowę.

2. Magazyny produkcyjne służą do przechowywania materiałów budowlanych, przeznaczonych do bieżącej produkcji w jednostkach, przy których istnieją.

Ponadto mogą one być wykorzystywane przez zjednoczenia (przedsiębiorstwa) lub zarządy budowlane do przechowywania zapasów materiałowych oraz wyrobów produkcji pomocniczej.

§ 3. Ilość, jakość i wielkość magazynów zależna jest od istotnych potrzeb, obsługiwanych przez nie jednostek.

1. Zakładanie, prowadzenie i likwidacja magazynów produkcyjnych zależna jest od decyzji dyrektora zjednoczenia.

2. Zakładanie, prowadzenie i likwidacja baz materiałowych służby zaopatrzenia zjednoczeń (przedsiębiorstw), zarządów budowlanych wymaga akceptacji właściwego centralnego zarządu, po uzgodnieniu z Centralnym Zarządem Zaopatrzenia.

§ 4. 1. Bazy i magazyny wchodzące do sieci magazynowej zjednoczeń (przedsiębiorstw) winny być zaewidencjonowane na formularzach według wzorów stanowiących załączniki Nr 3 i 4.

2. Rejestry należy zaprowadzić według stanu na dzień 1 października 1952 r. i utrzymywać w stanie aktualnym.

3. Rejestry obejmują:

a) bazy materiałowe znajdujące się w bezpośredniej dyspozycji służby zaopatrzenia zjednoczeń (przedsiębiorstw) i zarządów budowlanych,

b) magazyny produkcyjne na placach budów, przy odcinkach budowlanych, zakładach produkcji pomocniczej i przy jednostkach usługowych.

§ 5. 1. a) Rejestr magazynów wymienionych w § 4 ust. 3 p. a należy prowadzić w zjednoczeniach (przedsiębiorstwach) w 4-ch egzemplarzach.

b) Pierwszy egzemplarz pozostaje w zjednoczeniu (przedsiębiorstwie), drugi przeznaczony jest dla właściwego centralnego zarządu, trzeci dla Centralnego Zarządu Zaopatrzenia, czwarty dla Departamentu Inwestycji Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego, z oznaczeniem obiektów stanowiących inwestycje własne.

c) Rejestry należy nadesłać do właściwego centralnego zarządu, Centralnego Zarządu Zaopatrzenia oraz Departamentu Inwestycji w terminie do dnia 15 października 1952 r

d) Celem utrzymania rejestrów w stanie aktualnym — o wszelkich zmianach rejestrowanych w pierwszym egzemplarzu należy zawiadamiać niezwłocznie właściwy centralny zarząd, Centralny Zarząd Zaopatrzenia oraz Departament Inwestycji Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego odnośnie inwestycji własnych.

2. Rejestr magazynów wymienionych w § 4 ust. 3 p. b) należy prowadzić w zjednoczeniach (przedsiębiorstwach) w jednym egzemplarzu.

§ 6. 1. Celem ujednolicenia nomenklatury magazyny podległe służbie zaopatrzenia oznacza się symbolem „Z“, zaś magazyny produkcyjne symbolem „Pr“.

2. a) Magazyny należy zaopatrzyć w tablice orientacyjne, umieszczone przy wejściu, z napisem zawierającym nazwę jednostki organizacyjnej, Nr rejestrowy i symbol magazynu.

b) Wzory tablic orientacyjnych zawiera załącznik Nr 5.

§ 7. Zawiadomienia o uruchomieniu względnie o likwidacji magazynów winny być niezwłocznie, w formie pisemnej przekazywane do wiadomości:

1) głównym (starszym) księgowym zainteresowanych jednostek,

2) służbom zaopatrzenia właściwych jednostek.

§ 8. 1. Magazyny powinny posiadać odpowiednio fachowych i odpowiedzialnych magazynierów względnie kierowników magazynów.

2. Dla zapewnienia ciągłego i prawidłowego toku pracy magazynów — przenoszenie, zwalnianie magazynierów i kierowników magazynów winno być każdorazowo zaopiniowane przez służbę zaopatrzenia zjednoczenia.

§ 9. 1. Przy przekazywaniu magazynów i składów nowemu magazynierowi należy postępować zgodnie z postanowieniami instrukcji o gospodarce magazynowej, stanowiącej załącznik do okólnika Nr 62 Dyrektora Generalnego Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 20 sierpnia 1951 r.

2. Analizę protokółu zdawczo-odbiorczego sporządzonego na podstawie spisu z natury przeprowadza i wnioski o udzielenie skwitowania stawia właściwy główny (starszy) księgowy.

§ 10. 1. W magazynach przeznaczonych do likwidacji należy przeprowadzić inwentaryzację z natury i sprawdzenie remanentów z kartoteką księgowości materiałowej. Po przeprowadzeniu tych czynności, remanenty winny być zlikwidowane najpóźniej w ciągu I miesiąca w sposób ustalony przez dyrektora zjednoczenia (przedsiębiorstwa).

2. Za prawidłową, właściwą i terminową likwidację odpowiedzialni są:

1) w magazynach będących w bezpośredniej dyspozycji służby zaopatrzenia — służba zaopatrzenia jednostki, której magazyny podlegają, i kierownik względnie magazynierzy;
2) w magazynach produkcyjnych — kierownik jednostki produkcyjnej i magazynier.

Załącznik Nr 2 do zarządzenia Ministra Budownictwa Przemysłowego Nr 195 z dnia 28 sierpnia 1952 r.

WYTYCZNE DO POLITYKI MAGAZYNOWEJ.

1. Obok właściwego gospodarowania materiałami budowlanymi, bezpośredni i bardzo poważny wpływ na obniżenie kosztów zaopatrzenia materiałowego budownictwa mają:

1) racjonalne rozlokowanie magazynów,
2) właściwa ich pojemność i przepustowość,
3) dostateczne wyposażenie ich w bocznice kolejowe i urządzenia wyładowczo-przeładowcze, ułatwiające i usprawniające pracę,
4) dostateczne i racjonalne wyposażenie wewnętrzne.

2. Biorąc pod uwagę, że:

— ilości materiałów, dostarczanych na budowy, są poważne (na 1 mil. zł przerobu przypada około 3 000 — 3 500 ton),
— materiały te, w zależności od ich rodzaju i przeznaczenia, są przeładowywane i przewożone 2 — 6 razy,
— niewłaściwe wyładowywanie, przeładowywanie i przewożenie oraz źle zorganizowane magazynowanie powoduje znaczne straty przez zniszczenie i obniżenie jakości,

prawidłowe rozwiązanie zagadnienia magazynowego ma dla budownictwa wielkie znaczenie i może być źródłem poważnych oszczędności.

3. Posiadane przez Centralny Zarząd Zaopatrzenia dane dotyczące będących w dyspozycji zjednoczeń magazynów, ich ilości, przydatności, pojemności i lokalizacji wskazują, że obecny stan pozostawia wiele do życzenia.

Nowe zamierzenia zjednoczeń w większości przypadków nie są również należycie skoordynowane z ich rzeczywistymi potrzebami, ani co do rozmiarów projektowanych baz, ani odnośnie ich lokalizacji. Zagospodarowanie placów budów w większości wypadków jest przypadkowe, często — zupełnie nie przemyślane i bezplanowe.

4. Stale powtarzają się następujące błędy:

1) budowanie drobnych magazynów, niewłaściwie usytuowanych i nie powiązanych z bocznicami kolejowymi, zamiast — baz dobrze urządzonych,
2) przerzucanie magazynów, a w związku z tym i materiałów z jednego miejsca na drugie, wobec zmian decyzji co do miejsca budowy,
3) dysponowanie większych ilości materiałów na przypuszczalne miejsce budowy w nadziei, że nadejście ich zbiegnie się z terminem ustalenia lokalizacji. Rachunek taki zawodzi, powstają nieprzewidziane trudności z lokalizacją lub dokumentacją i przewieziony materiał musi być przerzucany na inne miejsce.

5. Wszystkie te i inne niewymienione niedociągnięcia mogą być usunięte tylko przy zdecydowanym ustaleniu wiążących wytycznych odnośnie zakładania baz i magazynów, które by zahamowały samorzutność i wielotorowość przejawianej w tym względzie inicjatywy.

6. Biorąc pod uwagę organizację budownictwa przemysłowego, obowiązujący system obciążenia budów za dokonane dostawy oraz system ewidencjonowania i rozliczania materiałów budowlanych z pionem technicznym — bazy i magazyny dzielą się na 2 zasadnicze grupy:

1) obiekty w bezpośredniej dyspozycji służby zaopatrzenia zjednoczeń i zarządów budowlanych,
2) obiekty na budowach, przy odcinkach budowlanych, przy zakładach produkcji pomocniczej i jednostkach usługowych, podległe kierownictwu jednostek, przy których istnieją.

I. Magazyny służby zaopatrzenia.

7. Należy przyjąć zasadę tworzenia baz materiałowych w siedzibach zjednoczeń i zarządów budowlanych o skoncentrowanej ilości budów.

8. Baza materiałowa jest to wyodrębniony zespół magazynów, wiat i urządzonych składowisk, na oparkanionym placu (o wielkości zależnie od potrzeb 2—4 ha) z odpowiednią ilością bocznic kolejowych, która może być równocześnie, w warunkach ekonomicznie uzasadnionych, stacją rozładowczą, dla wszystkich ładunków nadchodzących pod adresem danej jednostki budowlanej.

9. Przez bazę taką przechodzić winny:

1) zapasy interwencyjne dla obsługiwanego przez nią rejonu budowlanego,
2) wszystkie dostawy dla obiektów, których kolejność budowy nie została jeszcze ostatecznie zadecydowana,
3) całowagonowe przesyłki, które muszą być podzielone na małe partie dla poszczególnych budów w rejonie,
4) wszystkie pełnowagonowe transporty tych masowych materiałów (żwir, piasek, cegła itp.) przeznaczonych dla poszczególnych obiektów, dla których jednak najwygodniejszym miejscem rozładunku są bocznice na bazie.

10. W zjednoczeniach działających przez zarządy budowlane, rozrzucone w terenie i nie mające skoncentrowanych budów — należy tworzyć bazy materiałowe przy zarządach budowlanych, a przy zjednoczeniu bazy uniwersalno-interwencyjne.

Bazy materiałowe zarządów budowlanych w stosunku do budów prowadzonych przez te zarządy, będą stałym miejscem zaopatrzenia. Natomiast magazyny uniwersalno-interwencyjne zjednoczenia służyć będą do zaopatrywania zarówno zarządów budowlanych jak i samych budów we wszystkie materiały, których nie należy rozdrabniać na szereg składów oraz w te materiały, które zostały zgromadzone i zamagazynowane, jako rezerwa dla uniknięcia zbędnych przerzutów.

11. Przy zakładaniu baz materiałowych zarówno w zjednoczeniach jak i zarządach budowlanych, należy mieć zawsze na uwadze względy ekonomiczne, a więc — obliczać przepustowość i pojemność magazynów tylko w stosunku do tych ilości materiałów, które nie mogą lub nie powinny być dostarczane wprost na budowy.

Przy urządzaniu baz należy pamiętać o właściwościach poszczególnych materiałów i w zależności od tego przewidywać przechowywanie ich bądź na placach składowych (powierzchnie otwarte), bądź pod dachami (wiaty) lub wreszcie w pomieszczeniach zamkniętych.

12. Powierzchnia magazynów krytych, wiat, placów składowych, dołów wapiennych, zbiorników, magazynów artykułów łatwopalnych itp. winna być dostosowana do potrzeb składowych dla poszczególnych materiałów, obliczenie których należy opierać na odpowiednich już istniejących lub opracowywanych wskaźnikach, a mianowicie na:

1) limitach przerobowych,
2) normatywach zapasów i normatywach finansowych,
3) planie zużycia materiałów.

13. Należy dążyć do usprawnienia i potanienia prac przeładunkowo-przewozowych przez ich mechanizację, a więc należy mieć na względzie należyte i racjonalne wyposażenie baz, magazynów i składów w odpowiednio rozlokowane bocznice kolejowe, rampy itp. i zaopatrzenie ich we właściwy sprzęt i urządzenia ułatwiające pracę. Dotyczy to przede wszystkim baz o dużej pojemności i dużej przepustowości, natomiast w małym stopniu lub wcale nie dotyczy magazynów na budowach, które jako sezonowe winny być traktowane inaczej.

14. Rozmieszczenie (lokalizacja) baz, magazynów i składów zależna jest od wielkości sum przerobowych zjednoczeń względnie zarządów budowlanych i tak zwanego frontu robót oraz zamierzeń na przyszłość. Nie należy inwestować tam, gdzie roboty mają charakter przejściowy, są i będą wykonywane w małym zakresie.

15. Należy stosować zasadę typizacji magazynów, która uprości przygotowanie dokumentacji technicznej i wniosków inwestycyjnych, a poza tym doprowadzi do zracjonalizowania przeprowadzonych inwestycji.

16. Zagadnieniem typizacji zajmuje się Departament Inwestycji Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego, który opracowuje założenia do projektów typowych baz dla zjednoczeń I kategorii o przerobie ca 200 milionów złotych rocznie, II kategorii o przerobie ca 130 milionów złotych i III kategorii o przerobie ca 70 milionów złotych. Na tej podstawie mają być rozpracowane typowe magazyny i urządzenia.

17. Przykładowe opracowanie potrzeb magazynowych zjednoczenia ogólno-budowlanego I kategorii, o przerobie rocznym = 200 milionów złotych, daje następujące dane orientacyjne:

1) całkowite roczne zużycie materiałów = ca zł 80.000.000, w czym materiały masowe stanowią 50%, a więc złotych 40.000.000,
2) dla zamagazynowania tej części materiałów, która bądź ze względów transportowych bądź też ze względów ekonomicznych musi przejść przez bazę, potrzebne są:

a)	powierzchnie składowe na rezerwowe ilości piasku, żwiru, drzewa, żelaza, cegły itp.	ca 7.500 m²
b)	magazyn cementu	1.200 „
c)	magazyn uniwersalny	2.300 „
d)	magazyn artykułów łatwopalnych . .	200 „
e)	magazyn wapna i doły wapienne (gospodarka wapnem)	1.800 „
f)	wiaty	1.000 „
		= ca 14.000 m²

co łącznie z drogami dojazdowymi, bocznicami kolejowymi, przestrzeniami manipulacyjnymi — daje powierzchnię niezbędną dla bazy = 25 — 30.000 m².

18. Potrzeby zjednoczeń specjalizowanych (Montażu Urządzeń Elektrycznych, Instalacji Przemysłowych itp.) układają się inaczej, a więc i ich założenia magazynowe wymagają specjalnych opracowań.

19. Scentralizowanie magazynów winno przynieść znaczne oszczędności terenowe, inwestycyjne, personalne, jak też uregulowanie wielu zagadnień gospodarki materiałowej.

20. Bazy materiałowe zaopatrzone w dostateczną ilość własnych bocznic kolejowych i urządzeń przeładunkowych mogą w znacznym stopniu dopomóc do usunięcia możności powstawania ukrytych rezerw i zbędnych zapasów, zmniejszających w znacznym procencie racjonalny obieg materiałów i zbliżą faktyczne zapasy do planowanych normatywów, a poza tym umożliwią:

1) zredukowanie ilości pracowników typu administracyjno-magazynowego i wykorzystanie ich do innych prac;
2) poważną redukcję wydatków administracyjnych na światło, opał, utrzymanie porządku itp.;
3) jeżeli nie całkowitą to bardzo poważną redukcję wydatków, związanych z opłatami za postoje wagonów, gdyż posiadanie własnych bocznic i placów składowych da możność niezwłocznego rozładowywania wszystkich nadchodzących transportów;
4) likwidację zbędnego przewożenia nadchodzących ładunków do magazynów źle położonych, a w konsekwencji likwidację dodatkowych przerzutów dużej ilości materiałów;
5) poważną redukcję manka przeładunkowo-transportowego, dochodzącego niejednokrotnie do wielkich rozmiarów, a będącego wynikiem zbędnych, wielokrotnych przeładunków i przewozów, którego nie można uniknąć przy niewłaściwie rozlokowanych i źle urządzonych magazynach.

21. Zbędne wydatki, o których wyżej mowa, a więc wydatki do zaoszczędzenia w zjednoczeniu ogólno-budowlanym, szacować można na sumę przeszło zł 3.000.000 i gdyby kwotę tę obrócić na budowę i urządzenie właściwych baz materiałowych — wydatki zamortyzują się w ciągu 1 roku.

II. Magazyny na budowach, przy odcinkach budów, w zakładach produkcji pomocniczej i jednostkach usługowych.

22. Oddzielnym zagadnieniem jest urządzenie placów składowych i magazynów na budowach przeznaczonych do przyjmowania i przechowywania wszelkich materiałów, przeznaczonych dla danych obiektów.

Innych rozwiązań wymaga urządzenie składów na budowach stosunkowo małych, względnie krótkoterminowych, innych natomiast — na budowach dużych, długoterminowych.

23. Jako podstawową zasadę, zarówno w jednym jak jak i w drugim przypadku należy przyjąć:

1) składowiska i magazyny na budowach winny znajdować się w bezpośredniej łączności lub możliwie najbliżej budujących się obiektów, a to dla uniknięcia zbędnych dodatkowych dowozów, — i winny być tak rozlokowane, aby nie utrudniały prac budowlanych;
2) należy dążyć, aby wydatki związane z urządzeniem gospodarki składowej, łącznie z budową potrzebnych pomieszczeń zamkniętych, były możliwie najmniejsze.

24. Obniżka nieproduktywnych wydatków na sezonowe składy na budowach jest zadaniem ciągle aktualnym, chociaż obciążają one inwestorów. Ich wysokość jednak zależna jest w dużej mierze od stanu, wielkości i położenia magazynów stałych właściwego zjednoczenia względnie zarządu budowlanego.

25. Jeżeli zjednoczenie względnie zarząd budowlany posiada dobrze urządzoną bazę materiałową, dzięki czemu do-

stawy na budowę mogą być odpowiednio dozowane i jeżeli w ten sam sposób dostarczane są elementy prefabrykowane oraz materiał przygotowany w zakładach i warsztatach produkcji pomocniczej — na składach sezonowych, na budowach nie potrzeba utrzymywać dużych zapasów materiałów, a to w konsekwencji pozwala ograniczyć rozmiary składów i związane z tym wydatki.

26. Przystępując do budowy obiektu, który ma posiadać własną bocznicę kolejową — pracę należy rozpocząć od budowy tej bocznicy i w ten sposób zabezpieczyć sobie bezpośredni i bezprzeładunkowy dowóz materiałów budowlanych, niezbędnych do prowadzenia robót.

Przy rozległym terenie zabudowy — od bocznicy głównej stałej należy odprowadzić odgałęzienia tymczasowe typu lekkiego (unikając dużych robót ziemnych), umożliwiające podwożenie materiałów, bez przeładunku na miejsce pracy.

27. Jeżeli obiekt, do budowy którego przystępuje się, ma między innymi posiadać pomieszczenia magazynowe lub budynki nadające się do przechowywania materiałów — należy wykończyć w pierwszym rzędzie te budynki i używać je do magazynowania materiałów budowlanych przez czas prowadzenia robót budowlanych i wykończeniowych. W ten sposób uniknie się nieproduktywnych wydatków na budowę własnych sezonowych magazynów, które niejednokrotnie pochłaniają poważne sumy.

28. Należy pamiętać o przygotowaniu odpowiedniej ilości dołów wapiennych i o konieczności możliwie jak najwcześniejszego zadołowania wapna, a w szczególności wapna tynkarskiego, którego wartość jest zależna od czasokresu odleżenia się.

29. Place przeznaczone pod składy winny być możliwie równe, aby uniknąć wydatków na plantowanie, wywózkę ziemi, osuszanie gruntów itp.

30. Należy dążyć do budowy magazynów z rozbieralnych elementów, możliwie jednego typu, aby po zakończeniu pracy na jednej budowie można je było przenieść na drugą.

Wykorzystanie bocznic kolejowych (o czym mowa w p. 26) i wcześniej wykończonych budynków, jako magazynów zaopatrzeniowych (p. 27), da również poważne zmniejszenie wielkich wydatków na dowozy masowych materiałów, ich przeładunek i pośrednie magazynowanie, a poza tym uchroni od wielkich strat, powstających na skutek przerzutów przeładunków i przejściowego magazynowania.

31. Typ bazy materiałowej na dużych budowach winien być zbliżony co do wielkości, do bazy zjednoczenia. Różnica jednak polega na tym, że typ zabudowań (ze względu na krótszy okres eksploatacji) może być lżejszy.

32. Pojemność magazynów i placów bazy winna być obliczona w stosunku do całej ilości materiałów, potrzebnych dla budowy danych obiektów, a nie w stosunku do ilości, jakie przyjęto przy ustalaniu wielkości bazy zjednoczenia.

33. W zjednoczeniach posiadających warsztaty i zakłady produkcji pomocniczej należy utrzymywać — magazyny przeznaczone do przechowywania surowców, materiałów wiążących, drewna, żelaza itp., jak również do przechowywania gotowej produkcji tych jednostek.

34. W poszczególnych przypadkach bazy zjednoczeń względnie zarządów budowlanych mogą być równocześnie składem produkcji pomocniczej (np. magazyn cementu) i gotowej produkcji.

Centralny Zarząd .... *)
Zjednoczenie ....
....

Załącznik Nr 3 do zarządzenia Nr 195
Ministra Budownictwa Przemysłowego
z dnia 28 sierpnia 1952 r.

REJESTR BAZ MATERIAŁOWYCH SŁUŻBY ZAOPATRZENIA

(stan na dzień ....)

Nr pozycji	Nazwa jednostki org. dla obsłużenia której bazy są przeznaczone	Charakterystyka baz: Nazwa	Symbol	Dokł. adres i Nr. telefonu	St. kolejowa i ew. nazwa bocznicy	Rodzaj obiektu **)	Ogólna powierzchnia terenu magaz.	Powierzchnie użytkowe w m²: Magazyny zamknięte (uniwers.)	Magazyny specjalne (dla art. łatw. itp.)***)	Wiaty (szopy)	Składowiska otwarte	Długość bocznic na obiekt w mb.: przy rampach magaz.	bez ramp	Odległość obiektu od miejsca rozładowywania wagonów jeżeli nie ma własnej bocznicy	

Uwaga :

*) podać dokładną nazwę i adres
**) obiekty specjalne wybudowane własne — znaczyć „sp. bud."
użytkowane obiekty obce (odpowiednie) — znaczyć „obc. odp."
użytkowane obiekty obce (nie odpowiednie) znaczyć „obc. n. odp."
***) wymienić dla jakich materiałów.

.... Zjedn. .... *)

Załącznik Nr 4 do zarządzenia Nr 195
Ministra Budownictwa Przemysłowego
z dnia 28 sierpnia 1952 r.

REJESTR MAGAZYNÓW PRODUKCYJNYCH

(stan na dzień ....)

Nr pozycji	Nazwa obiektu dla którego są przeznaczone magazyny i składy	Adres		Symbol	Adres kolejowy i ewent. nazwa bocznicy	Powierzchnie użytkowe w m^2				Odległość magaz. i skł. od miejsca rozładowywania materiałów	Charakterystyka magazynów i inne orientacyjne dane	Data zakończenia budowy	Data zlikwidowania magaz.
		Obiektu	Magazynów i składów			Magazyny zamknięte	Magazyny specjalne (art. łatw.)	Wiaty (szopy)	Składowiska otwarte				

Uwaga: *) podać dokładną nazwę i adres.

Załącznik Nr 5 do zarządzenia Nr 195
Ministra Budownictwa Przemysłowego
z dnia 28 sierpnia 1952 r.

WZORY TABLIC

WARSZAWSKIE PRZEMYSŁOWE ZJEDNOCZENIE BUDOWLANE Nr 3 Magazyn Z Nr 4	lub	KATOWICKIE PRZEMYSŁOWE ZJEDNOCZENIE BUDOWLANE Nr 2 Magazyn Pr Nr 17

84.

ZARZĄDZENIE Nr 204
MINISTRA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

z dnia 19 września 1952 r.

w sprawie zasad premiowania pracowników umysłowych, zatrudnionych w składnicach podległych Centralnemu Zarządowi Zaopatrzenia.

W celu stworzenia zachęty materialnej dla pracowników umysłowych, zatrudnionych w składnicach podległych Centralnemu Zarządowi Zaopatrzenia, do wykonania planowych zadań w zakresie zaopatrzenia, po porozumieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Budownictwa, Ceramiki i Pokrewnych Zawodów w Polsce zarządzam, co następuje:

§ 1. Wprowadza się regulamin premiowania pracowników umysłowych, zatrudnionych w składnicach podległych Centralnemu Zarządowi Zaopatrzenia, stanowiący załącznik do niniejszego zarządzenia.

§ 2. Zarządzenie obowiązuje od dnia 1 sierpnia 1952 r.

w/z MINISTRA

Inż. St. Pietrusiewicz
Podsekretarz Stanu

Załącznik do zarządzenia Nr 204
Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 19 września 1952 r.

REGULAMIN

premiowania pracowników umysłowych, zatrudnionych w składnicach podległych Centralnemu Zarządowi Zaopatrzenia.

§ 1. Regulamin ustala zasady premiowania pracowników umysłowych, zatrudnionych w składnicach podległych Centralnemu Zarządowi Zaopatrzenia, na następujących stanowiskach:

		współczynnik premiowy
1.	kierownik składnicy	1,4
2.	z-ca kierownika składnicy	1,3
3.	kierownik działu zaopatrzenia branżowego planowania	1,2
4.	starsi inspektorzy handlowi i zaopatrzenia branżowego, kierownicy sekcji branżowych, zaopatrzenia	1,0

5. samodzielny inspektor personalny, kierownik sekcji administracyjnej, samodzielny referent planowania, zaopatrzenia branżowego, kierownicy magazynów 0,8
6. samodzielny referent administracyjny, starsi referenci działów zaopatrzenia, planowania, administracyjnego, starsi magazynierzy, magazynierzy, referenci branżowi 0,6

§ 2. Premię miesięczną przyznaje się za wykonanie miesięcznego planu zaopatrzenia materiałowego.

§ 3. Wykonanie planu zaopatrzenia określa się jako stosunek procentowy wykonanych w danym miesiącu dostaw, wyrażonych rzeczowo i w cenach przyjętych w planie do wartości dostaw zaplanowanych w miesięcznym planie operatywnym.

§ 4. Premię oblicza się wg następującej tabeli:

% wykonania planu zaopatrzenia	% premii
100	40
101	45
za 102 i więcej	50

§ 5. Procent premii miesięcznej zatwierdza Centralny Zarząd Zaopatrzenia w ciągu miesiąca po upływie miesiąca obliczeniowego.

§ 6. Premię miesięczną oblicza się od wynagrodzenia zasadniczego bez dodatku funkcyjnego, z uwzględnieniem współczynników premiowych, przewidzianych w § 1 dla poszczególnych funkcji.

§ 7. Premia miesięczna może być decyzją Ministra Budownictwa Przemysłowego obniżona, względnie wstrzymana w całości, pomimo wykonania planu według wartości w 100—102%, jeżeli nie wykonano planu według asortymentu, a nie wykonanie to uniemożliwi prawidłowe zaopatrzenie jednostek budownictwa przemysłowego.

85.

OKÓLNIK Nr 59

MINISTRA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

z dnia 8 sierpnia 1952 r.

w sprawie odpowiedzialności dyrektorów i głównych mechaników zjednoczeń za właściwą eksploatację i konserwację sprzętu.

W związku z zatwierdzonymi faktami niewłaściwej eksploatacji i konserwacji sprzętu budowlanego, jak również w celu zapewnienia pełnego wykorzystania sprzętu, ustalam co następuje:

§ 1. Za celową eksploatację sprzętu, zwłaszcza ciężkiego, odpowiedzialność wobec władz nadrzędnych ponoszą dyrektorzy i naczelni inżynierowie zjednoczeń (przedsiębiorstw).

§ 2. Na głównych mechanikach zjednoczeń ciąży bezpośrednia odpowiedzialność za sprawność i stan powierzonego im sprzętu oraz prawidłową jego konserwację.

§ 3. W wypadku gdy dyspozycja dyrektora zjednoczenia lub jego zastępcy pozostaje w sprzeczności z obowiązującymi przepisami i instrukcjami w przedmiocie eskploatacji sprzętu główny mechanik (oceniając techniczny stan sprzętu) ma obowiązek pisemnego zwrócenia uwagi swej władzy nadrzędnej o niewłaściwości decyzji. Jeżeli ta decyzja będzie w dalszym ciągu utrzymana w mocy, główny mechanik winien ją wykonać, składając niezwłocznie odpowiedni meldunek drogą służbową do Departamentu Głównego Mechanika.

§ 4. Opracowane przez kierownictwo budowy harmonogramy, w których przewidziana jest praca sprzętu mechanicznego (w pierwszym rzędzie ciężkiego), winny być uzgodnione i podpisane przez głównego mechanika.

2. Sporządzone przez zjednoczenie wykazy kandydatów zgłoszonych do szkolenia operatorów sprzętu winny być — po za podpisem dyrektora zjednoczenia — podpisane również przez głównego mechanika.

§ 5. W wypadku braku frontu robót powodującego niewykorzystanie przydzielonego do tych robót sprzętu, główny mechanik winien zgłosić do dyrektora (zastępcy) zjednoczenia wniosek, wskazujący na konieczność dokonania przerzutu na inny odcinek pracy a jeśli wniosek ten nie zostanie uzgodniony, złożyć odpowiedni meldunek drogą służbową do Departamentu Głównego Mechanika.

§ 6. Szczegółowe zadania i obowiązki głównych mechaników tak centralnych zarządów jak i zjednoczeń zostaną uregulowane osobną instrukcją, którą opracuje Departament Głównego Mechanika do dnia 15 września 1952 r.

§ 7. Okólnik wchodzi w życie z dniem podpisania.

w/z MINISTRA

Inż. St. Pietrusiewicz
Podsekretarz Stanu

86.

OKÓLNIK Nr 65

MINISTRA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

z dnia 28 sierpnia 1952 r.

w sprawie przygotowania kwater robotniczych do warunków zimowych.

W celu przygotowania kwater robotniczych do warunków zimowych polecam, co następuje:

§ 1. 1. Wszelkie hotele, baraki lub kwatery, zwane w dalszym ciągu niniejszego okólnika hotelami, zamieszkałe przez robotników zatrudnionych w zjednoczeniach (przedsiębiorstwach) podległych Ministrowi Budownictwa Przemysłowego należy starannie zabezpieczyć przed przenikaniem zimna oraz wilgoci.

2. W szczególności należy:

a) okna hoteli zaopatrzyć w podwójne odpowiednio uszczelnione ramy, przy czym co najmniej jedno okno w izbie powinno posiadać wywietrzniki;
b) drzwi zarówno wewnętrzne w budynku jak i prowadzące na zewnątrz budynku dopasować i uszczelnić;
c) podłogi w pomieszczeniach odpowiednio uszczelnić oraz izolować przed przenikaniem zimna i wilgoci od spodu;
d) pokrycia dachów zabezpieczyć przed wpływami opadów atmosferycznych;
e) górną część stropów (na poddaszach) pokryć materiałem izolacyjnym w przypadku gdy zachodzi tego potrzeba.

§ 2. 1. Pomieszczenia mieszkalne i socjalne (użytkowe) w hotelach robotniczych należy wyposażyć w niezbędną ilość pieców do ogrzewania.

2. Piece do ogrzewania należy tak rozmieścić, aby zapewnić w sypialniach temperaturę nie niższą od 16^0 oraz odpowiednią temperaturę w innych pomieszczeniach.

3. Piece przed zainstalowaniem należy dokładnie sprawdzić, czy znajdują się w stanie zdatnym do użytku i czy nie zagrażają niebezpieczeństwem pożaru.

4. Należy również przeczyścić przewody kominowe i wentylacyjne w hotelach.

§ 3. Ponadto w każdym hotelu należy:

1. wydzielić specjalne pomieszczenia przeznaczone na suszenie odzieży, będącej własnością robotników zamieszkałych w hotelu;

2. przygotować do warunków zimowych wszelkie urządzenia wodno-kanalizacyjne;

3. uzupełnić i doprowadzić do należytego stanu niezbędną ilość sprzętu do sprzątania śniegu (szufle, miotły, drążki do wykuwania lodu itp.);

4. uzupełnić i doprowadzić do należytego stanu niezbędną ilość sprzętu przeciwpożarowego.

§ 4. Postanowienia niniejszego okólnika winny być wykonane w nieprzekraczalnym terminie do dnia 15 października 1952 r.

§ 5. Odpowiedzialność za wykonanie niniejszego okólnika ponoszą powołani §§ 3 i 4 zarządzenia Nr 150 Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 26 czerwca 1952 r.:

1) pełnomocnicy do spraw bytowych;
2) zastępcy kierowników budów do spraw zatrudnienia i bytowych;
3) pracownicy osobiście odpowiedzialni, którym podlegają hotele robotnicze

— każdy w swoim zakresie.

§ 6. Pełnomocnicy do spraw bytowych obowiązani są złożyć w terminie do dnia 25 października 1952 r. właściwym centralnym zarządom oraz Departamentowi Zatrudnienia i Płac sprawozdania z wykonania postanowień niniejszego okólnika.

w/z MINISTRA

Inż. St. Pietrusiewicz
Podsekretarz Stanu

87.

OKÓLNIK Nr 66
MINISTRA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

z dnia 28 sierpnia 1952 r.

w sprawie tymczasowych zasad księgowania przedmiotów nietrwałych o niskiej wartości.

Wobec braku przepisów, regulujących zasady ewidencji i zużycia przedmiotów nietrwałych, małocennych i szybko zużywających się i w celu uporządkowania niejednolitych rozwiązań księgowych ustalam, co następuje:

§ 1. 1. Przedmioty nietrwałe o niskiej wartości, tzn. nieprzekraczającej sumy zł 30.— lub przedmioty o okresie zużycia nieprzekraczającym jednego miesiąca należy jednorazowo spisywać na koszty w chwili wydania ich z magazynu do użytkowania.

2. Przedmioty nietrwałe o wartości przekraczającej zł 30.— lub te, których czasokres używalności przekracza jeden miesiąc podlegają umorzeniu według dotychczasowych zasad, tzn., że 50% ich wartości podlega umorzeniu w chwili oddania ich do użytkowania, a pozostałe 50% — w momencie całkowitego zużycia.

§ 2. Zasady ustalone w § 1 nie zwalniają od obowiązku prowadzenia kartoteki ilościowej wymienionych w tym paragrafie przedmiotów nietrwałych w miejscach ich użytkowania.

§ 3. Przedmioty wymienione w § 1 ust. 1, figurujące obecnie na koncie 351 (przedmioty nietrwałe w użytkowaniu) należy jednorazowo spisać w ciężar kosztów, po potrąceniu dotychczasowej wartości ich zużycia zachowując w stosunku do nich postanowienia § 2 niniejszego okólnika.

§ 4. Przedmioty wymienione w § 1 ust. 1 należy przeksięgowywać w momencie wydania tych przedmiotów do użytkowania wprost z konta 350 „Przedmioty nietrwałe na składzie" w ciężar konta 352 „Zużycie przedmiotów nietrwałych" z równoczesnym zapisaniem ich wartości po stronie „Ma" konta 352 w ciężar nakładów w klasie 4 (konto 405).

§ 5. Przedmioty nietrwałe niewymienione w § 1 ust. 1 należy księgować w sposób dotychczasowy przy udziale konta 351.

§ 6. Okólnik wchodzi w życie z dniem podpisania.

w/z MINISTRA

Inż. St. Pietrusiewicz
Podsekretarz Stanu

SPROSTOWANIE

Prostuje się następujące błędy w Biuletynie Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego Nr 10/17 z 1952 roku:

1. W tabeli Branżowy Plan Kont na 1953 r. stanowiącej załącznik do zarządzenia Nr 166 Ministra Budownictwa Przemysłowego (poz. 72):

Na str. 14. W rubryce 1 cyfra 001 odnosi się do wyrazów w rubryce 2 „Środki trwałe" (3 wiersz).

Na str. 15. W rubryce 1 cyfrę 001 poprawia się na 011; w rubryce 2 w Rozdziale II po wyrazie „Materiały" należy wyraz „i" poprawić na wyraz „na"; w rubryce 3 cyfra 012/1 odnosi się do wyrazów „Materiały w magazynie" (w rubryce 2); w rubryce 2 w ostatnim wierszu wyrazy „dostawcy niefakturowani" należy poprawić na „Dostawy niefakturowane".

Na str. 16. W rubryce 2 „Rozdział I" należy poprawić na Rozdział V, zaś „Rozdział II" na Rozdział VI.

Na str. 18. W rubryce 1 cyfrę „108" należy poprawić na „106", zaś w rubryce 2 w wierszu 9 od dołu wyraz „przeszłych" należy poprawić na „przyszłych".

Na str. 22. W rubryce 2 w Rozdziale XV należy skreślić wyraz „Pozostałe", zaś wyrazy „Koszty ekspedycji i transportu" poprawić na „Inne koszty ekspedycji i transportu".

Na str. 23. W rubryce 1 w Rozdziale XVII należy dopisać cyfrę 201 odnoszącą się do wyrazów „Straty i zyski".

2. W komunikacie ogłoszonym na str. 32 mylnie został podany tytuł zarządzenia Nr 156 z dnia 7.7.1952 r., który powinien mieć brzmienie następujące: w sprawie powołania zespołu resortu dla koordynacji i nadzorowania prac związanych z opracowaniem jednolitych norm kosztorysowych.

Adres Redakcji i Administracji: Ministerstwo Budownictwa Przemysłowego, Gabinet Ministra, Warszawa, Krucza 24/26
Tel. 636-80, wewn. 307, pok. 123.

Druk LSW W-wa, Al. Jerozolimskie 123. Pap. druk. sat kl VII-A1/60 g. Zam. 701c z dn. 25.VIII.52. 3-B-21441